

Sunt ani buni de când îmi propun să citesc Biblia. Încep, mă opresc, încep iar. O simțeam ca pe o lectură pentru a cărei înțelegere aveam nevoie de sprijin. Ajutorul a venit de la o altă carte: Parabolele lui Iisus – Adevărul ca poveste, scrisă minunat de Andrei Pleșu. Când am avut revelația dezvăluirii profunzimilor cuvântului Biblic, am început să vorbesc celor din jurul meu despre asta. Am descoperit că și ei își doreau răspunsuri la întrebările ivite în urma palidelor lecturi ale textului sacru.

Pur și simplu, nu pot să nu împărtășesc și cu voi bucuria de a pătrunde în înțelepciunea parabolilor.

Iată Parabola copiilor din piețe și înțelesul dat de Andrei Pleșu:

***Luca 7, 31-35:** Așadar, cu cine voi asemăna pe oamenii din neamul acesta? Și cu cine se aseamănă ei? Se aseamănă unor copii care stau în piață și strigă unii către alții: V-am cântat din fluier și n-ați jucat; v-am cântat de jale și n-ați plâns, nici nu v-ați tânguit. Fiindcă Ioan Botezătorul a venit nici mâncând pâine, nici bând vin, și ei zic: Are demon! A venit Fiul Omului mâncând și bând și ei zic: Iată om mâncăcios și băutor de vin, prieten al vameșilor și-al păcătoșilor!... Totuși, Înțelepciunea a fost găsită dreaptă din faptele ei de către toți fiii ei.*

A primi încruntat, a primi vigilant, a primi drapat, de sus până jos, în spirit critic sunt tot atâtea feluri de a nu primi. Aproape că e mai bună credulitatea. Dacă ești gata să creditezi un fals, greul vinei cade asupra celui care distribuie falsul. Dacă însă respingi, precaut, ceea ce merită a fi creditat, vina e, în întregime, a ta. Spiritul critic devenit insomnie cârcotașă, este un abuz al inteligenței. Cel care îl practică are toate șansele să rateze mari ocazii, mari întâlniri, mari momente de bucurie și cunoaștere. Spiritul critic supradozat blochează înțelegerea, stimulează proasta dispoziție și inhibă instinctul participării la viața comunitară. E mereu inadecvat, pieziș, incapabil să valorifice inteligența altfel decât ca instanța judiciară. În loc să ascuți, confecționezi, în gând, contraargumente, în loc să reflectezi, adopți morga severă a judecătorului, în loc să intri în joc, bombăni steril de pe margine. Spiritul critic ca strategie a refuzului e o deprindere vicioasă, de natură să încurajeze egolatria, vanitatea, euforia deșteptăciunii proprii. A cultiva, fără încetare, spiritul critic e a te păstra, programatic, „în afară”, a nu răspunde niciunei chemări, niciunei invitații. „Nu” e mereu mai la îndemână decât „Da”. Distanța demolatoare dislocă orice tentativă de apropiere. Iată de ce nu e deloc profitabil să forțezi capacitatea de înțelegere a celor care, prin exercițiul aproape mecanic al spiritului critic, se zidesc, încăpățânați, „în afara” încercării de a înțelege. Spiritul critic poate fi și o formă de infantilism mental. El se exprimă, uneori, ca un soi de răzgâiere a minții, ca o formă de „proastă creștere” intelectuală. Gândirea n-are voie să fie mofturoasă, să traverseze piața lumii și a ideilor cu o grimasă disprețuitoare. E mai bine să riște lacomia cumulativă decât selectivitatea astringentă. A strâmba tot timpul din nas înseamnă a fi o victimă sigură a ceea ce s-a numit „stupiditatea inteligentă”. În orice caz, e la fel de puțin recomandabil ca și iresponsabilitatea unei atotprimitoare permisivități.

Nu mai e nimic de adăugat!

Monica Lăcrămioara Bărbulescu

Trainer & Coach

MonicaLacramioara.Barbulescu@bcr.ro